

Morten Østergaards tale til Radikale Venstres landsmøde

Taler

Morten Østergaard
Politisk leder for Radikale Venstre

Dato

19. september 2015

Sted

Nyborg

[Morten Østergaard indledte sin landsmødetale med at tale i telefon med det sidste nye medlem af Radikale Venstre]

Flygtningestrømmen. Der følte du simpelthen, at du var nødt til at gøre noget ved det?

Ved du hvad, jeg står foran 600-800 af de andre radikale hernede i Nyborg og skal til at holde min landsmødetale, så jeg vil bare byde dig rigtig meget velkommen til partiet. Vi glæder os til at kæmpe sammen med dig. Hav det godt!

Det var Karen, som meldte sig ind forleden dag som et af de mere end 600 nye medlemmer, vi har fået siden valgdagen d. 18. juni. 600 nye medlemmer som jo så det samme, som alle vi andre gjorde. Næmlig et valgresultat der var langt fra det, vi havde ønsket os. Vi manglede det ekstra mandat, så regeringen kunne fortsætte, vi mistede mange mandater, så gruppen i dag er langt mindre og dermed har langt vanskeligere arbejdsvilkår, end vi havde bare for få måneder siden. Men det er også folk, som har benyttet lejligheden til at sige: ”Hvad skal vi gøre ved det? Hvad er det, vi vil kæmpe for?” Og de så et parti i valgkampen, som turde sige, hvad det var, vi så af udfordringer for det danske samfund. Som turde sige, at selv om det var valgkamp, så handlede det om mennesker og ikke om vælgere. Og som, da udlændingekortet endnu engang blev spillet som trumf i en dansk valgkamp, sagde: ”Nok er nok. Det vil vi ikke være med til. Her til og ikke længere. Vi står fast på vores værdier.

Mange har sammenlignet valget her med 70'ernes jordskredsvalg. Den gang i starten af 70'erne var der også stor kreativitet i den radikale folketingsgruppe,

der lavede man et program, der hed ”Problemer og løsninger”, og det er sådan en klassisk radikal tilgang. Det er den måde vi altid har arbejdet på: Hvad er det for nogle udfordringer, der er? Hvad er vores bud på løsninger? Og hvordan kan vi få mest muligt igennem? Og det er så dét, vi møder vælgerne med. Og det er jo den kamp, vi nu skal kæmpe. Det er jo dét, som vi skylder hinanden. Alt det slid og slæb vi har haft. Det er jo det vi skylder de mere end 150.000 danskere, der har stemt på os ved folketingsvalget, og det er jo det, vi skylder de mere end 600 nye medlemmer: At vi nu holder fast og kæmper for det, vi tror på, holder sammen og kæmper ekstra meget, fordi der mere end nogensinde er brug for et stærkt Radikale Venstre.

Og hold op hvor er der meget at kæmpe for. Selv om det er få måneder siden, vi var i valgkamp, så er der jo mange ting, der er anderledes. Den gang var diskussionen jo som om, at alle i hele verden ville vælge at komme til Danmark, hvis de havde deres eget frie valg. Nu har vi kunne se for vores egne øje, at det langt fra er tilfældet. Hvem havde troet, at vi skulle se flygtninge gå på landeveje og motorveje i Danmark og desperate forsøge at komme med et tog, så de kunne komme videre, fordi det ikke var i Danmark, de ønskede at søge Helle og finde fred, for det stemte ikke overens med de ting, de havde hørt om, hvor man kunne finde det. Lars Løkke har sagt, at vi er blevet overhalet af virkeligheden. Arh, gamle dreng. Prøv at hør; det var altså dig, der i valgkampen sagde, at på trods af at der er flere flygtninge i verden end der har været på noget tidspunkt siden 2. Verdenskrig, så var det SR-regeringens skyld, at der kom mange flygtninge til Danmark, og hvis bare man ville gøre dig til statsminister, så kunne man få det til at holde op. Så nej, overhalet af virkeligheden, det kan man vidst ikke tillade sig at sige. Det er måske snarere sådan, at du er ved at indhente virkeligheden.

Og jeg er som regel stolt af at være politiker. At være i position til at kunne gøre en forskel for andre mennesker. Men jeg er ikke specielt stolt af det svar, som vi på Christiansborg i fællesskab har kunnet manifestere på de udfordringer, vi har stået overfor i de seneste uger. Jeg synes ikke, det har været et stærkt politisk lederskab i Danmark, som har taget bestik af de udfordringer. Myndighederne har håndteret det med nænsom hånd og helt anderledes, end vi har set andre steder i Europa. Men nej, der hvor vi har set det stærke lederskab, det har været det folkelige lederskab. Det har været danskere over hele landet.

Det har været danskere over hele landet, som har smidt hvad det havde i

hænderne, samlet tøj sammen, hevet ungerens legetøj ned af hylden, kørt hen til det nærmeste asylcenter og fundet nogle mennesker, som havde bedre brug for det. Det var folk, som smed hvad de havde i hænderne og kørte til Padborg eller Rødby for at dele mad og vand ud eller give et lift. Det er jo det, der har været det folkelige svar. Det er dét, Danmark i virkeligheden burde være kendt for, men som vi desværre ikke er. Og det er et helt andet svar end de der hold-jer-væk-annoncer, som Inger Støjberg har indrykket i udenlandske aviser og nu også sømmet op på danske asylcentre. Jamen, hvad er det for noget? Det er jo ikke mennesker, der kan træffe et andet valg. De er her. De er vores. Det er en skræmmekampagne som alene tager sigte på at skabe utryghed, og det lever slet slet ikke op til den varme og det storsind, som danskerne i så enormt omfang har vist de mennesker i nød, som har stået på vores dørtrin i de sidste uger.

Jeg læste en historie om Linda fra Lolland. Linda bor i Rødby, og hun har fået lavet et skilt til sin dør, hvor der på arabisk og på farsi står ”Velkommen. Døren er ikke låst”. Hun havde fundet ud af, at der var mange, der gerne ville hjælpe de her flygtninge, men som kørte sådan lidt rundt på må og få, og flygtningene vidste heller ikke, hvad de skulle gøre, så Linda brugte sit hjem som mødested for dem, der havde brug for et lift, og dem, der gerne ville give et lift. Og som man siger i den anden ende af landet – i Nordjylland – så lovligt som muligt.

Og ved I hvad? Historien fortalte også, at Linda ikke er et sekund i tvivl om, hvor hendes politiske ståsted er. Hun stemmer på ham der Kristian oppe i Herning, som holder landsmøde nu. Dansk Folkeparti. En trofast stemme, og det agter hun at blive ved med at være. Fordi for hende var der ingen konflikt imellem dét, at hun d. 18. juni stemte på Dansk Folkeparti, og dét, at hjælpe mennesker i nød. Og ved I, hvad det fortæller os? Også os her hos Radikale Venstre. Det er, at der er noget andet på spil her: Det handler faktisk om mennesker og ikke om vælgere og politiske partier. Og det er jo dét signal, vi trænger til at høre inde på Christiansborg.

Men hvad er det så for et politisk lederskab, der skal til? Ja, det er jo helt klart for os som radikale. Vi siger ”ja” og ”tak” fordi Kommissionen har spillet ud med en løsning til en fælles europæisk politik, der faktisk kunne fungere på det her område, hvor vi på den ene side styrker vores indsats i verdens brændpunkter, så færre behøver at flygte for at leve, og på den anden side sikrer værdige modtageforhold, så vi ikke skal se de scener, vi ser fra Ungarn, hvor man bruger tåregas mod flygtninge. Det må høre op med det samme. Så vi får ordentlige og

værdige modtageforhold. Og så vi alle sammen, solidarisk, tager et ansvar for at løfte den opgave, det er, at så mange mennesker kommer til Europa. Det er dét politiske lederskab, der er brug for. Og der vil jeg bare sige; det er jo godt, at regeringen er kommet til den erkendelse, at man ikke kan møde op til drøftelserne om en fælles europæisk løsning med et stort rundt blinkende nul i forhold til det ansvar, man vil tage, og at vi derfor nu melder ind, at vi vil tage 1000 flygtninge. Det var på høje tid. Jeg vil bare sige til jer, at politisk lederskab, Lars Løkke, det er ikke engangssolidaritet. Det er en forpligtende solidaritet, der betyder, at vi i fællesskab løser opgaverne på en permanent og forpligtende måde, sådan så alle ved, hvad de kan regne med, så vi ikke skal se en gentagelse af de scener, vi har set de seneste uger. Det er dét, der er politisk lederskab. Det er dét, der er brug for i Europa, og Danmark som en del af de lande, der går forrest.

Og derfor er det også godt, at regeringen har fundet anledning til at signalere, at vi er villige til at bruge flere penge, der hvor der er allermost brug for dem. Lige nu bliver der ikke delt så meget mad ud i flygtningelejrene i Syriens nærområde, fordi FN's fødevareprogram er løbet tør for penge. Så det er vigtigt, at vi giver de penge. Men prøv at høre; politisk lederskab er ikke at skære ned i udviklingsbistanden. Det er jo derfor, vi i stedet foreslår at sætte den op og bruge 1 mia. kroner ekstra hvert år på humanitær bistand. Det er dét, der er lederskab. Det der dét, der kan gøre en forskel.

Men heldigvis er det ikke gråt i gråt, selvom vi savner noget mere politisk lederskab. I mandags besluttede vi os for i gruppen at tage ud endnu en gang og møde mennesker med meninger om, hvordan vi skal håndtere den her flygtningesituation. Hvordan vi skal hjælpe de mennesker, der nu kommer til Danmark. Bare alene i sidste uge flere tusinde asylansøgere. Og Martin Lidegaard og Marianne Jelved var her på Fyn og besøgte Arnes smedeværksted. Og Arne havde ansat en lærling, som han kaldte Ib. Han hed vidst nok Fares og kom fra Syrien og var flygtning, men det var god værkstedhumor på de kanter. Han passede butikken, når mesteren var ude, og han deltog i alle familiesammenkomster. Og lige om lidt bliver der vidst ansat en lærling mere. Han hedder Per. Det hedder han vidst heller ikke, men han bliver alligevel en del af det lille værksted. Hvis I ser Martin og Marianne gå med et lille smil på læben, så er det fordi, det er svært ikke at blive i godt humør, når man møder sådan nogle historier. Overfor dét stod at nogle af os andre besøgte asylcentre. Lotte Rod og jeg var i Auderød, en nyåbnet kaserne, og så hvordan man her var klar til at modtage flygtninge, og hvor politikken var, at når de kommer dertil og er

blevet registreret og får en nøgle til et værelse på Auderød kaserne, så får de 24-timers absolut ro og fred. Fordi efter måneder på flugt, i frygt for at falde i de forkerte hænder og at tingene ikke lykkes, så bare dét at få nogle nøgler i hånden og åbne døren til et værelse, se nyredte senge med puder og dyner, og vide at man kan lukke døren bag sig, låse den, og være i absolut fred. Det er dét, de mennesker har brug for. Og de frivillige, vi så, var i fuld gang med at sortere tøj og legetøj, som folk havde afleveret foran kasernens port det sekund, det gik op for dem, at der nu skulle være asylcenter igen. Dét bliver man også bare i godt humør af på den triste baggrund. Men dén historie som har gjort allermost indtryk på mig – det var også på en trist baggrund – det var da jeg tog til Djursland til det asylcenter i Lyngbygård, som blev udsat for et utroligt, ufatteligt brandattentat fra en lokal – jeg tror, han erklærede sig for at være nynazist af en art – men i hvert fald satte han ild til en minibus foran et asylcenter, hvor familier lå og sov lige på den anden side af væggen. Helt ufatteligt, at sådan noget kan ske her i Danmark. Og det drev en helt masse mennesker, mig selv inklusiv, til at møde op en søndag i Lyngby på Djursland, hvor jeg måtte parkere bilen 1 km uden for byen og gå ind, for der var simpelthen så mange, som ville vise både de flygtninge og alle andre et andet billede af Danmark. En glædesring kaldte man det. Og der var flere tusinde mennesker på den lille græsplæne foran asylcenteret, og der mødte jeg en mand, som stod med et utroligt bredt smil og sin baby på armen. Det var Rabe, og jeg faldt i snak med ham og spurgte, hvad han var så glad over, og han sagde ”ikke bare har vi fået opholdstilladelse, vi har også nu fået at vide, at vi skal bo i Slagelse Kommune, vi skal flytte her midt i september”. Og det var en skøn lille familie med far og mor og to børn. En solstrålehistorie om nogen som er gået utroligt meget igennem. Og i går besøgte jeg dem i Skælskør, hvor de har fået midlertidigt opholdssted i en lejlighed, på vej til at blive sluset ind i deres samfund. Da jeg talte med Rabe, talte vi på dansk, fordi han har virkelig lagt sig i selen for at kunne fortælle om, hvad han gerne ville, på den smule dansk man nu kan lære på fem måneder. Jeg tror ikke at nogen – siden kronprinsesse Mary – har lært dansk så hurtigt. Og at opleve dem i en lejlighed i går, og at kunne tage noget af mine ungers legetøj med til deres og se, hvordan mulighederne nu åbner sig for dem, det var en herlig oplevelse. Og derfor synes jeg også, at I skulle have lov til at møde dem, og derfor inviterede jeg dem her til vores landsmøde. Jeg vil derfor også til trods for det danske lige slå over i engelsk.

Dear both of you, last Tuesday you celebrated your fifth anniversary as a

married couple, and just yesterday or the day before your son, Bassel, had his four years birthday. When I think about what has happened to you and especially your son in those first years of marriage and in the first years of his life, what you have endured through your travels after living a peaceful life in Syria experiencing a war that took everything away from you and then your flight all the way through Europe until you came to Denmark. I think it is really breathtaking. And therefore I invited you here, because as you said: 'We're just ordinary people, we would like to meet other ordinary people'. Because this is really what it's all about, and that is why I hope everybody here – and that you will accept from us, on behalf of all the other ordinary people, who came into such dire straits in their lives that they became refugees – our warmest appreciation and our warmest welcome when we say together, loud and clear: In Denmark refugees are welcome.

Thank you Rabeh, Thank you Yara. I hope you have a wonderful time here.

Så har jeg tænkt lidt over, hvad er det, der gør, at når det handler om det her spørgsmål om flygtninge, så er det ligesom om, at så er der en radikal urkraft, der rejser sig? Hvad er det, det vækker i os som noget særligt? Og her hvor vi fejrer 110 års jubilæum for vores parti på det her landsmøde, så tror jeg det, det handler om, det er, at når vi møder folk som Rabeh og Yara, og når vi ser de billeder for vores øjne, så rør det ved det, der er allermost fundamentalt ved at være radikal. Fordi det det handler om, og som det altid har handlet om for os, er jo at skabe muligheder for, at mennesker kan leve et liv, de selv vælger. At man er fri til at træffe sine egne valg i tilværelse. Det er det mest fundamentale budskab for Radikale Venstre og har været det i alle 110 år. Og at vi har et ansvar i fællesskabet for hinanden og for at sikre, at dem, der ikke har de muligheder givet fra start, får en hjælpende hånd til at få det. Det er det dobbelte budskab. Det handler ikke om at enhver er sin egen lykkes smed. Det handler om, at vi kæmper for, at alle har lige muligheder. Både dem der er tæt på os og har fået en svær start på livet i Danmark, eller dem der lige er kommet hertil på flugt fra krig og ufred. Det er det mest fundamentale. Og det er ikke bare et fællesskab, som vi betaler over skattebilletten, og så har vi en veludviklet offentlig sektor. Nej, det er et fællesskab, der opstår mellem mennesker, når man tage ansvar for hinanden, som vi har set mennesker gøre i Danmark i de sidste uger. Og derfor er vi inde og røre ved noget af det allermost fundamentale, og noget af det, vi skal huske på, når vi går videre i arbejdet også med alle de andre politikområder. Dengang vores parti blev stiftet for 110 år siden, der var det

med afsæt i nogle helt andre menneskers fraværende muligheder. Marianne Jelved har givet mig sådan et lille optryk at Husmandsmanifestet, som Husmandsforeningen lavede i 1901, og det der stod i det, det var at vi vil opøve os i selvhjælp, vi vil hævde vor magt, ikke ved vores flertal men ved vor kundskaber. Altså selvhjælp og kundskaber, det er det bærende budskab. Det var det for 110 år siden, og det er det stadigvæk i dag, når Rabeh møder op på Slagelse Kommune og siger 'Hvornår kan jeg komme til at lære noget mere dansk, så jeg kan komme til at arbejde, så jeg kan forsørge min familie?'. Det er det mest fundamentale budskab, og det er også derfor, det vender sig i os, når vi hører nogen, som vil pådutte andre, hvordan de skal leve deres liv. Frikadellecirkulære til børnehaver, fordi nu skal folk tvinges til at spise noget, de ikke har lyst til. Eller når vi oplever, at man tager muligheder fra folk i Danmark. Nu har vi set her, når nu den nye regering er trådt til og sagt, at nu skal der skæres to procent på al uddannelse i Danmark. Det giver jo ikke flere muligheder. Det giver da færre muligheder, hvis ikke man giver adgang til uddannelse af højest kaliber, så giver det færre muligheder i Danmark. Det er jo derfor, vi kæmper for – og jeg ved godt, det nogen gange er lidt tungt – at økonomien er der og hænger sammen, sådan så vi kan have daginstitutioner, alle har råd til, så vi kan have en folkeskole, så alle børn får lige muligheder, og det ikke er deres sociale baggrund, der afgør deres fremtid. Så vi kan have ungdomsuddannelser i en sådan mangfoldighed, at alle unge kan finde en vej igennem. Og så vi har fri og lige adgang til videregående uddannelser, og det ikke er pengepungens størrelse, der afgør din fremtid Danmark. Det er det, vi vil kæmpe for, og det er det, vi har kæmpet for i alle dage, og det er derfor, vi også er villige til at sige til danskerne og til hinanden, at hvis vi giver den en ekstra skalle, så kan vi også investere i de ting og i fremtiden og gøre en forskel, sådan så dem, der ikke har mulighederne nu, de kan få det, så vi bliver et endnu bedre samfund. Men det kræver jo en vilje til at prioritere. Politik er at vælge. Man kan ikke det hele. Jeg hører også nogle her i vores egen kreds, der siger, 'det handler lidt for meget om penge og arbejde og sådan noget'. Og ja, det er måske også rigtigt, men det er også bare nemmest at sige, når man har nogle penge, og når man har et arbejde. Fordi for dem, der ikke har et arbejde og ikke har nogle penge, så er det det, det drejer sig om. Og derfor skal vi skabe et samfund, hvor flest muligt bliver opøvede i selvhjælp, så de kan klare sig selv, fordi det er det, muligheder er forbundet med. Og det er jo derfor, vi synes, det er så mærkeligt, når vi hører, vi ikke har råd. Vi har ikke råd til udviklingsbistand. Vi har ikke råd til at give flygtninge, der kommer her, en ordentlig start på livet – nu skal der indføres integrationsydelse. Og samtidig oplever sådan nogle som mig, husejere,

at der blev altså lige råd til – endda med hjælp fra SF og Alternativet – at indføre et håndværkerfradrag i 2015, som koster over en mia. kroner. Så kan jeg få hjælp til at få strøget mine skjorter eller klippet min hæk med et lille tilskud fra alle dem, der ikke bruger det. Det er jo en prioritering. Og derfor siger vi bare, at det går jo ikke at sige, at vi ikke har råd. At en enlig mor, der kommer til Danmark med tre børn, nu skal klare sig i starten på det, der svarer til en helt almindelig studerendes SU. Det er at tage muligheder fra folk, og derfor sagde jeg i valgkampen, og derfor siger jeg igen i dag, og derfor bliver jeg ved med at sige ind til prioriteringerne kommer i orden: 'Lars Løkke Rasmussen hvor småt kan det egentlig blive?'

Der er ikke nogen tvivl om, at udfordringen med flygtninge fylder meget i det politiske billede nu – og heldigvis kan man næsten sige. Der er ekstraordinært topmøde i EU i næste uge, fordi det er den mest akutte problemstilling.

Men hvis vi skal hæve blikket og tænke over, hvad der er vores generations største udfordring, så er der ikke nogen tvivl om, at det er en globale opvarmning og de deraf følgende klimaforandringer. Vi er den sidste generation, som har en chance for at tage initiativer, at prioritere og føre en politik, der gør, at fremtidige generationer ikke bare skal kompensere for vores passivitet. Vi er den sidste generation, der har chancen for at undgå, at der sker uoprettelig skade på den måde menneskeligheden befolker kloden på. Det er NU det gælder. Og det var derfor, vi også i valgkampen præsenterede et samlet bud på hvordan vi i 2030 kunne komme mere end halvvejs i retningen af at være et samfund, der er helt fri for olie kul og gas. Men det er som om, at alvoren ikke helt er gået op for alle rundt omkring os. Selvom vi jo har talt og hørt meget om det.

Min mormor blev født i starten af det tyvende århundrede. Og den gang var alting dyrt, og hun blev gift og gårdmandskone, og min mor voksede op på en gård i Nordjylland, og der brugte man altså tingene mange gange, og ind til de var helt slidt op. Der var ikke nogen brug-og-smid-væk kultur, fordi man havde ikke råd til bare at gå og skifte tingene ud. Og det bliver sådan en indgroet del af livet. Jeg ved det, fordi de busker, der blev lagt ned til mine brødre, de blev så lagt op, så jeg kunne få dem på. Ikke fordi vi måske ikke havde råd til et par nye bukser, men fordi man bruger tingene ind til de er slidt op. Men jeg var også barn i plastikfirserne. Dengang alting blev 'made in China eller Taiwan', og det var brug-og-smid-væk, og til sidst var der ikke nogen, der gad at skifte

printerpatron på deres printere, fordi det var så billigt, og man lige så godt kunne købe en ny. Sådan gik det med udviklingen i priser og ressourcer hele vejen igennem det tyvende århundrede. Men ved I hvad? De sidste 15 år – i det her årtusind – der er priserne på ressourcer steget mere, end de faldt i hele det tyvende århundrede, og det fortæller os jo, at det er så afgørende, at der er nogen, der tør sætte en kurs for, hvordan man får et bæredygtigt samfund, der hænger sammen. Og derfor er tiden jo ikke til at sænke ambitionerne, som regeringen gør. Tiden er til at skrue ned for kulforbruget og op for elektrificeringen. Tiden er til at skrue ned for affaldsforbrændingen og op for genanvendelsen. Tiden er bestemt ikke til at skrue ned for klimaambitionerne men tvært imod at sætte nye mål, fordi Danmark under vores ledelse er blevet et globalt grønt fyrtårn, og nu rejser der sig en global ledelse, der handler om at mødes i Paris og skabe en forpligtende global klimaafale. Det som Lars Løkke ikke formåede i 2015 da Cop'en var i København, det er nu ved at ske. Skulle Danmark så blive et fodslæbende land, der skruer ned for vores ambitioner? Nej. Der er brug for, at der er nogen, der går forrest. Og det gør Radikale Venstre for at sikre, at Danmark som grønt fyrtårn stadigvæk leder verden i den grønne omstilling.

Og så er der måske mange, der tænker, 'når, men vi taler jo slet ikke om økonomi eller reformer i dag'. Det er jo fordi, jeg har gemt det bedste til sidst. Fordi virkeligheden er jo, at hvis vi vil alle de her ting. Hvis vi vil gøre en forskel for de mest udsatte i verden og dem, der kommer her, hvis vi vil give en bedre start på livet for børn, der ikke har det, så deres sociale baggrund ikke er afgørende, hvis vi vil investere i den grønne fremtid, vi mener, prisen er værd, så kræver det en prioritering, og så kræver det en vilje til at gennemføre reformer. Vi kan bare se, hvad alternativet er; besparelser på uddannelse, besparelser på miljø og klima, besparelser på kultur. Vi fremlagde jo et fuldstændigt bud på, hvordan man kunne få tingene til at hænge sammen, uden at det var nedskæringspolitik. Fordi vi sagde, vi kan arbejde os ud af problemerne, hvis vi tager sigte på og tør lave reformer i retning af skat og pension, der gør, at vi ikke belønner boligejerne for passive gevinster men i stedet for dem, der arbejder for at give den en ekstra skalle. Og det er jo det, der kunne gøre, at vi har råd til alle de her ting uden den nedskæringspolitik, som den nuværende regering har gjort sig til talsmand for. Men det, jeg næsten synes, er allervigtigst i den økonomiske politik – og det jeg gerne vil diskutere med jer her på landsmødet – er hvad der skal til, for at vi får en forståelse og en politisk legitimitet bagved. At den politik, vi med succes har ført, hvor vi har bragt Danmark ud af krisen og sørget for, at der, hvor

arbejdspladser blev tabt, der bliver der nu igen skabt arbejdspladser. At vi så ikke gentager fortidens fejltagelser, altså dem fra 00'erne, hvor man bare lod stå til, da alt gik godt, og på den måde gjorde os enormt sårbare overfor en krise.

Rasmus Helveg Petersen og Andreas Steenberg nåede i mandags lige at lægge vejen forbi Vestas, og apropos den grønne omstilling har de ordrebøgerne fulde. Alle vil have danske vindmøller. Men i Ringkøbing-Skjern Kommune er ledigheden altså lige godt og vel to procent. Og deres største bekymring er; 'kan vi få de folk, vi skal bruge, til at bygge de vindmøller?' Og det er jo udfordringen netop nu, og hvis vi endnu engang tillader, at den økonomiske politik bare bliver sådan lidt lala, fordi nu går det jo godt igen, så er det jo ikke sådan nogle som mig og os, der kommer til at holde for. Det var det jo reelt heller ikke i krisen. Jeg synes, vi skal bruge landsmødet på at kigge fremad, men lad os bare lige et øjeblik kigge tilbage på krisen: hver femte af dem, der stod af uddannelsestøget efter folkeskolen, mistede deres arbejde under krisen. Hver femte af dem, der ikke fik andet uddannelse end deres folkeskole, mistede arbejdet under krisen. Ved I, hvordan det gik for sådan nogle som mig? Med fine akademiske titler og lange videregående uddannelser. Vores beskæftigelse steg 17%. Så derfor er det jeg siger til jer, at når vi insisterer på, at der skal føres en ansvarlig økonomisk politik, og vi skal forebygge kriser, i stedet for at vente til de er her, så er det ikke for vores egen skyld, så er det ikke for de velbjergedes skyld, så er det for dem, der altid taber, når man lader økonomien stå til og venter på at krisen rammer, og det er dem, der i forvejen har mindst, det er dem, der i ringest grad kan forvente at deres job kommer tilbage, når de først er tabt. Derfor kan man regne med, at Radikale Venstre kæmper videre, for at vi ikke gentager fortidens fejltagelser, og at vi fører en økonomisk politik, der gør, at endnu flere får de muligheder i livet, som følger af, at man har et arbejde og kan forsøge sig og sine. Det er værd at kæmpe for.

Jeg skal til at runde af, men jeg synes, det er værd lige at opholde sig ved, at vi godt ved, hvad vi vil. Vores radikale kompas er fuldstændigt pejlet ind på fremtiden og på, hvor vi vil hen. Vi ved, hvor vores prioriteter er; både i det akutte og på det lange sigt. Og der er måske nogle – man har sådan en snigende fornemmelse rundt omkring – som tænker, at det måske er okay ikke at have regeringsmagten, fordi det er bedre, og vi bare kan sige, det vi mener. Men prøv at hør, der har næsten aldrig været så mange partier i Folketinget, som der er nu, og alligevel har der aldrig været så få, der er villige til at tage ansvar. Reelt set er der kun tre partier i Folketinget, som ønsker at lede landet. Hvordan skulle det

ikke gå, hvis vi alle sammen slog op i banen og hele tiden ville vurdere om glasset var halvt tomt eller halvt fyldt, for at se om vi nu kunne fornede os til nu at tage ansvar? Og derfor er jeg bare nødt til at sige til jer, at vores opgave er selvfølgelig at gøre det krystalklart for alle, hvad vores visioner er, men vores særkende er vore evne til at gøre visionerne til virkelighed. Det er det første skridt taget i den rigtige retning. Og der kan man også regne med, at vi vil være i den kommende valgperiode. Nu er vi jo sådan lidt højstemte ved sådan et 110 års jubilæum, og derfor vil jeg slutte med et citat fra en klog mand; Hørup som i 1891 sagde: ”Det er ikke råd, at blive en lille sluttet skare, det er ikke råd, at blive en lille udsøgt kreds. Det er ikke råd. Den, der vil handle, må til torvet, og den, der vil køre, må døje landevejens støv”. Og jeg kan garantere jer, at de otte radikale folketingsmedlemmer er så klar til at døje landevejens støv. Vi er ikke blevet valgt for at sidde og kigge på politik, vi vil gøre en forskel hver eneste dag. Og sammen med jer kan vi præge danskernes holdninger, som vi har set de seneste uger på flygtningespørgsmålet, hvor det hele er skiftet. Det kan vi gøre sammen med jer ude omkring alle steder i Danmark, og det agter vi at gøre, men hvert eneste dag, når vi møder ind på Christiansborg, så vil vi kæmpe for at komme til at gøre en forskel for hvert eneste lille skridt i den rigtige retning. Det er sådan, man altid har kendt Radikale Venstre. Det er sådan, man også vil kende os i fremtiden.

Rigtig godt landsmøde!

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Radikale Venstre

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-oestergaards-tale-til-radikale-venstres-landsmoede-2015>